

Ses. Rozanos Graulich straipsnis apie šv. Teresę
Šv. Teresėlė: gyvenimas ir malda

Ses. Rozana Graulich

Teresėlės dvasiniame gyvenime galima išskirti du svarbesnius etapus: atsivertimo malonę prieš šv. Kalėdas ir patirtį, įgytą po šio reikšmingo įvykio. Šventosios dvasiniam brendimui ir vystymuisi nemažai įtakos turėjo ir jos šeima. Nuo pat mažens Teresė buvo linkusi į artimą santykį su Jėzumi: nuolatos bendraudavo su juo mintimis, vienaip ar kitaip stengėsi jį pradžiuginti. Laikui bėgant, malda tapo svarbia dvasinio gyvenimo dalimi, tik dar labiau sustiprinusia ryšį su Jėzumi. Įdomu pasekti jos vystymąsi. Iki atsivertimo Teresę kamavo neurozė: buvo labai silpna ir greit pažeidžiama. Sirgdama visas jėgas sukaupusi meldėsi į Švenčiausiąją Dievo Motiną Mariją ir po kurio laiko buvo apdovanota stebuklinga jos šypsena, giliai palietusia šventosios sielą.

Pamažu Teresės malda perauga į nuolatinį pokalbį su Jėzumi, pavedant jam net smulkausius kasdienesius įvykius. Dėl to ne veltui prieš pat mirtį šventoji prasitars, kad nepraleido nė trijų minučių negalvodama apie gerąjį Dievą.

Net paprasčiausias pyragaitis su uogiene skatino susimąstyti apie dangų. Rytą, kartu su tėvu eidama žvejoti, pintinėleje nešėsi ir keletą pyragėlių, kurie, atėjus pietų metui, nebeatrodė tokie gražūs ir patrauklūs. Pažvelgusi į juos, Teresė suprato, kokie trapūs ir laikini žemiški dalykai palyginus su dangiškaisiais.

Malda – Dievo malonė, šventosios širdį pasiekusi ir per artimiausius žmones: motiną ir tėvą, kurią taip gražiai vadino – „mano Karalius“. Į jį žiūrint, neretai jai kildavo noras melstis, ypač kartu esant bažnyčioje, kur visa tėvo laikysena liudijo apie jo gilų pasinėrimą į maldą. Vien tik žiūrėdama į besimeldžiantį tėvą, daug ką suprasedavo apie maldą. Sesuo Paulina irgi padėdavo jai melstis: ryte, aprenkdama mažąją sesutę, ši pasiteiraudavo, ar pavedė savo širdį gerajam Dievui ir paskatindavo tyliam pokalbiui su juo.

Net po daugelio metų Teresė prisimena visus tuos įvykius, giliai palietusius jos sielą ir paženklusius maldos gyvenimą. Tokiu būdu aiškiai matome, kad malda yra Šventosios Dvasios dovana, visų pirma pasiekianti per šalia esančius žmones.

Teresės maldos forma, atrasta nuo mažų dienų, tik tada dar tiksliai neįvardinta, - galvojimas, mąstymas apie Dievą. Kaip vėliau suprato, tai buvo tyli, vidinė malda, mokyta Viešpaties slaptose: vaikystėje net pasislėpus už užuolaidų.

Tokiai maldai Teresę paskatindavo ir buvimas gamtoje. Stebėdama įvairius augalus, ypač gėles, svajodavo ir mąstydavo apie Dievą kaip apie didį Kūrėją. Meditacijoms nuteikdavo ir sekmadienių šventimas ir dangų suvokė kaip nesibaigiantį sekmadienį.

Žinomas ir kitas Teresės maldos būdas – pokalbis su Dievu. Tai ne tik jos, bet ir vienas iš Karmelio pašaukimų. Nemažai dėmesio buvo skiriama maldai už kunigus, kad Šventoji Dvasia juos vestų skelbiant Gerąją Naujieną. Tačiau ypatingos Teresės maldos (jai dar net neįstojus į vienuolyną) susilaukė Pranzinis, vienas didžiausių nusikaltėlių, kuris buvo nuteistas mirti už sunkius nusikaltimus. Troško bet kokia kaina sutrukdyti jam pakliūti į pragarą ir tam panaudojo visas įmanomas priemones: pavedė Dievui visus neišmatuojamus Bažnyčios turtus ir savo sesers Selinos paprašė paaukoti šv. Mišias jos intencija. Teresė suvokė, kad šitas pasmerktas nusikaltėlis taip pat buvo Dievo vaikas ir dėl to pasitikėjo begaliniu Jėzaus gailestingumu, prašydama tik vieno vienintelio ženkle, galėsiančio ją paguoti. Malda buvo išklaudyta. Beskaitydama laikraštį, rado vietą, kurioje buvo rašoma apie Pranzinį, paskutiniąją savo gyvenimo akimirką iš kunigo rankų pačiupusį Nukryžiuotąjį ir pabučiavusį jo žaizdas. Taigi visi įvykiai Teresę atgręžia į Viešpatį.

Nemažai įtakos šventosios dvasiniam gyvenimui turėjo ir T. Kempiečio „Kristaus sekimas“. Ši knyga, kaip ir Evangelija, buvo tokia, kurią gera skaityti ir kuri taip pat mokė vidinės maldos.

Visa: ne tik perskaityta, bet ir įgyta patirtis, Teresę vedė į gilesnį Dievo pažinimą ir artimesnį santykį su juo. Tai rodo ir mažojo kelelio atradimas, atskleidžiantis šventosios vaiko dvasią. Ją kur kas labiau džiugino ne dideli, o maži dalykai, kuriuos taip lengva paaukoti Viešpačiui.

Poreikis užmiršti save ir visiškai atsiduoti Dievo valiai Teresę apima patyrus jau minėtą atsivertimą prieš šv. Kalėdas. Tokiu būdu jos širdį paliečia Viešpaties meilė, vis giliau vedanti į kontempliatyvią maldą. Be to, neužmirštant ir Pranzinio, Teresė jautė didelį troškimą dirbti dėl nusidėjėlių atsivertimo. Jį dar labiau sustiprino Kristaus kančios suvokimas ir jo šauksmas nuo kryžiaus: „Trokštu!“

Per atsivertimo malonę Jėzus išgydė Teresę, bet ji dabar buvo sužeista visai kitaip: tai meilės žaizda, kuri niekada neužsivers.

Iš savo didelės meilės Jėzui nori duoti jam gerti ir taip pati yra apimama troškulio. Ir tam, kad galėtų numalšinti tą Jėzaus troškulį, imasi visokiausių priemonių: pirmiausia paaukoja Bažnyčios turtus ir tik po to - save. Ji labai gerai suvokė, kad mūsų pačių aukos yra visiškai nedidelės, bet jos tampa tikrai didžios ir vertingos, kai paaukojamos kartu su Jėzaus auka.